

Anaïs Maquiné Denecker

Jennifer Aniston

Biografie

Vertaald uit het Frans
door Rosalinde Leunissen

DE FONTEIN

Zij die droomde van een normaal leven

‘Waarom mensen het interessant vinden wat er in mijn baarmoeder gebeurt, vind ik moeilijk te begrijpen,’ vertelt Jennifer Aniston me. ‘Ik kan nog geen biertje drinken zonder dat de media de rondingen van mijn buik interpreteren als een *baby bump*. Die geruchten zijn niet alleen belachelijk, maar doen ook pijn.’

Op deze ochtend, 26 februari 2009, brengt Jennifer Aniston haar ergernis op een vriendelijke manier onder woorden. In hotel Le Bristol in Parijs is ze aan de lopende band interviews aan het geven om de film *Marley & Me* te promoten. En hoewel ze zelf al heel lang het tijdschrift *People* niet meer leest – dat regelmatig aankondigt dat ze zwanger is terwijl dat nog altijd niet het geval is – is ze zich ervan bewust dat een onbevreesde journalist haar vanuit het niets een vraag kan stellen over dit gevoelige onderwerp. Die vraag die elke keer weer aanvoelt als een steek in haar hart...

Destijds was ik hoofdredactrice bij ochtendshow

10h le Mag op de Franse tv-zender TFI en een van de journalisten die haar mochten interviewen. Ik werd gewaarschuwd: ik had recht op tien minuten interviewtijd met de *star* 'en geen minuut meer', benadrukte de persvoorlichter. 'En vooral geen woord over Brad Pitt!'

Jennifer Aniston was indertijd al vier jaar gescheiden van de acteur. Vier dagen voor ons gesprek ging ze naar de eenentachtigste Oscaruitreiking aan de arm van haar toenmalige vriend, John Mayer, met wie de relatie op gespannen voet stond. Alsof dat nog niet ongemakkelijk genoeg was, stond ze ook voor het eerst weer oog in oog met Brad Pitt en Angelina Jolie. Jennifer haalde, zoals zo vaak, de voorpagina van de kranten. Elke foto van de ceremonie is uitgeplozen om een spoor van bitterheid te ontdekken in de ogen van de vrouw die, voor de rest van de wereld, altijd de bedrogen en vernederde echtgenote zal blijven.

Jennifer Aniston is in mijn ogen echter veel meer dan 'slechts' de ex van Brad Pitt. Net als veel meisjes van mijn generatie heb ik geen enkele aflevering van *Friends* gemist. Rachel Green en haar huisgenoten hebben zodanig deel uitgemaakt van mijn bestaan, tijdens de tien jaar dat de serie werd uitgezonden, dat ik het gevoel heb straks weer een oude vriendin terug te zien. Voor geen goud had ik de kans willen missen om Amerika's lieveling te interviewen.

In de wachtkamer van een suite, versierd met posters van de romantische komedie waar Jennifer en Owen Wilson in spelen, wacht ik geduldig mijn beurt af, net

als alle andere journalisten. De actrice ontvangt ons in de grote woonkamer waar een tv-studio in is geïnstalleerd. Een van mijn collega's van Canal+ komt met een stralende glimlach terug van zijn interview met de actrice en fluistert: 'Je zult zien, ze is heel aardig! Maar praat niet over Brad Pitt, het Amerikaanse team loopt op hun tandvlees!'

We hebben geen tijd om verder te praten, want de persvoorlichter van de beroemdheid vraagt me haar te volgen naar de privéwoonkamer. In haar nauwsluitende witte jurk met blauwe bloemen ziet Jennifer Aniston er oogverblindend uit. Maar terwijl ze in onze verbeelding ultranatuurlijk is, is ze nu verbazingwekkend genoeg flink opgemaakt: een dikke laag foundation en haar haren stijf van de haarlak. Niet te vergelijken met het perzikhuidje en het beroemde nonchalante Rachelkapsel, die beide hebben bijgedragen aan haar bekendheid.

Jennifer geeft me een hand en nodigt me uit in de stoel tegenover haar te gaan zitten. Terwijl de visagist haar make-up bijwerkt, steekt Owen Wilson zijn hoofd door de deur en begroet de actrice. Daarna informeert een regisseur ons dat er een cameraprobleem moet worden opgelost: 'Het zal niet lang duren, we laten weten wanneer we klaar zijn.'

Mijn smartphone blijft en een foto van mijn ex-man, met onze zoon van vier in zijn armen, verschijnt op het scherm. 'Is dat uw zoontje?' vraagt Jennifer me. 'Wat een schatje! Hoe heet hij?'

'Hij heet Owen.'

‘Hoor je dat, Owen,’ zegt Jennifer dan tegen haar partner, ‘haar zoon heeft dezelfde naam als jij.’

‘Owens zijn de beste!’ antwoordt de acteur.

Jennifer werpt weer een blik op het scherm van mijn telefoon waar ze nog altijd het gezicht ziet van mijn ex-man: ‘Is dat zijn papa?’

Verrast door zowel haar interesse in mij als door de intimiteit die tussen ons ontstaat, begin ik over mezelf te vertellen: ‘Dat is mijn ex-man, we zijn net gescheiden. Ik woon alleen met mijn zoon.’

Een beetje gegeneerd door de mogelijke blunder die ze zojuist heeft begaan door deze pijnlijke episode uit mijn leven aan te snijden, bekent Jennifer met een blik van verstandhouding: ‘Ik heb ook de voogdij over mijn kind gekregen na mijn scheiding.’

Onthult ze me nu dat Brad en zij in het geheim een kind hebben? Heeft ze de deur op een kier gezet om persoonlijke onthullingen prijs te geven over haar spraakmakende scheiding? Ik kijk om me heen om me ervan te vergewissen dat niemand naar ons luistert en durf door te vragen...

‘Heeft u een kind?’

‘O god, nee, schrijf dat alsjeblieft niet, ik heb het over mijn hond Norman! Dat is de enige baby die Brad en ik hebben opgevoed!’

Ze glimlacht. Heel even maar. Voor een ogenblik wordt haar diepblauwe blik vertroebeld door verdriet; Jennifer Aniston laat haar waakzaamheid verslapen... Ik heb bijna de neiging om haar hand te pakken. Maar de persvoorlichter kiest dit ongelofelijk intieme mo-

ment uit om terug te komen en het moment wordt abrupt verstoord.

‘We kunnen beginnen.’

Voordat we starten met het interview geeft Jennifer me een knuffeltje van het hondje Marley, de held van de film, en zegt: ‘Hier, voor uw zoontje. U heeft geluk, hij is om op te vreten.’

Op dit moment begrijp ik plotseling hoe waardevol mijn alledaagse leven als alleenstaande moeder is in de ogen van de ster, al is het niets bijzonders vergeleken met het leven van Jennifer Aniston. Jennifer is dan wel rijk en beroemd, en getrouwd geweest met seks-symbool Brad Pitt, maar van hun zeven jaar liefde is niets over. Ze hebben samen niets opgebouwd. Met Angelina heeft hij een gezin gesticht. Zelf moet Jennifer op haar veertigste weer opnieuw beginnen, terwijl haar biologische klok tikt...

Mijn interesse in Jennifer Aniston is op dat moment ontstaan, in Le Bristol, toen ik even een glimp van haar kwetsbaarheid mocht opvangen.

‘Je moet bedenken dat hun scheiding destijds nog maar net achter de rug was en dat Brad en Angelina binnen drie jaar drie biologische kinderen hebben gekregen en er nog eens drie geadopteerd hebben,’ legt een van haar beste vriendinnen uit wanneer ik haar deze anekdote vertel. ‘We waren heel erg bang dat Jennifer zou instorten,’ vervolgt ze, ‘maar ze was ontzettend sterk, zoals altijd.’ Een nieuwe getuigenis die ook doorklinkt in een opmerking van Jennifer, opgetekend door journalist Jonathan van Meter in

2008¹: ‘Voel ik me eenzaam? Ja. Ben ik boos? Ja. Ben ik in de war? Ja. Zijn er dagen dat ik medelijden heb met mezelf? Zeker. [...] Maar ik red me ook prima. Ik heb een groot vangnet en ik ben niet makkelijk klein te krijgen.’

Niet makkelijk klein te krijgen, dat is zeker waar... In 2023, veertien jaar na het interview in Le Bristol, is de vraag naar een mogelijke zwangerschap niet meer actueel. Adoptie zou nog een optie kunnen zijn, maar buiten dat heeft Jennifer zich erbij neergelegd dat ze geen kinderen zal krijgen: ‘Toen ik in de dertig was heb ik echt geprobeerd zwanger te worden. Ik heb alles uitgeprobeerd, van ivf tot Chinese thee. Met heel mijn ziel en zaligheid heb ik me in het gevecht gestort. Wat zou ik er niet voor over hebben gehad als iemand me toen had gezegd: “Vries je eicellen in, geef jezelf een kans!” Nu heb ik de boot gemist... Maar ik heb nergens spijt van. Ik voel me eerder opgelucht omdat ik me niet meer hoeft af te vragen of het ooit nog gaat lukken.’²

Nu ze de vijftig gepasseerd is, heeft ze een heel eigen leven voor zichzelf gecreëerd, zonder man en zonder kinderen. Op 11 februari 2020, de dag van haar eenenvijftigste verjaardag, laat Jennifer Aniston zich interviewen door haar vriendin Sandra Bullock voor het tijdschrift *Interview*. En, voor de eerste keer, spreekt Jennifer in volledige openheid over het levensideaal dat ze niet heeft weten te bereiken. ‘Ik heb een soort screenshot in mijn hoofd, waarop ik de oceaan hoor en zie, ik hoor gelach, ik zie kinderen rondrennen,

ik hoor ijsklontjes tikken in een glas, ik ruik de geur van een gerecht dat wordt bereid... Zo stel ik me het moment van puur geluk voor in mijn hoofd.’³

Ze woont tegenwoordig alleen in de heuvels boven Los Angeles op enkele kilometers van de oceaan, in een enorm huis dat ze gekocht heeft met haar tweede man, Justin Theroux, in de wijk Bel Air.

De vrijstaande villa staat op een domein van eenentwintig miljoen dollar en is omringd door bomen van zeker honderd jaar oud. De villa van 760 vierkante meter telt vier slaapkamers, zes badkamers, een zwembad, een jacuzzi en heeft een eigen wijngaard. Vanaf de binnenplaats, een kleine botanische tuin omringd door olijfbomen, kom je bij het kippenhok waar Jennifer elke ochtend verse eieren raapt.

Aan de andere kant van de binnenplaats staat een klein huisje, voorheen de werkruimte van Justin Theroux, die ze na hun scheiding heeft getransformeerd in een kunstatelier. ‘U bent bekend met de sombere kant van Justin en zijn voorliefde voor zwart?’ vroeg ze aan Danielle Pergament, een van de weinige journalisten die in haar heiligdom binnen is geweest.⁴ ‘Na zijn vertrek heb ik de ruimte lichter gemaakt, ik heb alles gestript. Toen hij laatst langskwam, zei hij: “Jezus, wat heb je gedaan?” En ik antwoordde: “Ik heb het licht teruggebracht, vriend.”’ Een andere wending geven aan negatieve omstandigheden, het positieve weten te halen uit tegenslagen, dat is een belangrijke karaktertrek van Jennifer Aniston.

Om te ontstressen en haar verbeelding de vrije loop

te laten, schildert en boetseert ze in haar nieuwe atelier. Haar passie voor kunst maakt van haar ook een fervent verzamelaarster.

Een van haar oudste vriendinnen zei laatst over een schilderij dat aan de muur in haar woonkamer hangt: ‘Dit wilde ze absoluut hebben, ze heeft het gekocht tijdens een veiling in New York. Ze heeft het uitgekozen om de levendige kleuren met oranje boventoon, maar ook voor wat het uitbeeldt. Het symboliseert moed, wat perfect bij haar past. Jen kan goed risico’s nemen, of beter gezegd, haar kansen pakken. Ze volgt vaak haar intuïtie en kan zich op goed geluk in een nieuw avontuur storten. Ze gelooft in tekenen van het universum en is vrij bijgelovig.’

Dus om het lot gunstig te stemmen en haar sereniteit te behouden, heeft Jennifer door het hele huis onopvallende geluksbrengers aangebracht. Zo open je haar bureau met bronzen mudra’s⁵ uit Thailand. ‘Ze heeft ook twee gigantisch grote bronzen tegels die voor evenwicht in de energiestromen moeten zorgen,’ voegt deze vertrouweling toe, die het huis kent als haar broekzak.

‘Ze houdt van rust,’ vertelt Stephen Shadley, de ontwerper die ze heeft ingeschakeld om haar nestje in te richten. ‘Zen is een van de eerste woorden die ze gebruikte om te omschrijven wat ze wilde. Ze is heel gevoelig voor materialen: messing, warm teakhout en donker Cumaruhout uit Brazilië, wit marmer, staal...’

Haar huis straalt zoveel rust uit dat haar vrienden het hebben omgedoopt tot ‘Spa JA’. Zelf bekende ze

laatst aan verschillende media dat als ze geen actrice was geworden, ze binnenhuisarchitecte had willen worden: 'Ik vind het geweldig om een half vervallen huis binnen te komen en een manier te bedenken om het te restaureren.'⁶

Als een metafoor voor haar eigen leven, is het dus tussen de glazen wanden van haar woning in mid-century stijl dat Jennifer ervoor heeft gekozen om voor zichzelf te zorgen. Tussen twee sportsessies door, wat boksen tegen de stress en veel meditatie, maakt Jennifer in de eenzaamheid van haar grote keuken verantwoorde milkshakes voor zichzelf; haar specialiteit met banaan was trouwens Brads favoriet.

's Avonds houdt ze van de simpele dingen van het vrijgezellenleven. Bij het licht van haar Tiffany-tafeltje, een cadeau waar ze erg aan gehecht is, en dat ze bij elke verhuizing weer meeneemt, maakt ze het zich gemakkelijk met een plaid van nepschapenvacht en kijkt ze haar favoriete tv-programma, *The Bachelor*, met haar drie honden aan haar voeten.

'Maar heb vooral geen medelijden met haar,' vertrouwt haar vriendin me toe. 'Jennifer heeft daar een hekel aan! Ze heeft er niet voor gekozen om alleen te zijn, maar het gaat haar goed af. Ik zou zelfs zeggen dat ze het nodig heeft. Haar vrienden zijn haar echte familie... Ze is als een moederkip voor ons. Ze organiseert barbecues in het weekend, gezamenlijke vakanties. Wanneer ze buitenshuis verblijft tijdens opnames, voelen wij ons soms wat verloren, want zij organiseert altijd de leukste activiteiten.'

Ze is ook als een tweede moeder voor haar petekind Coco, de dochter van Courteney Cox, haar vriendin en tegenspeelster in de serie *Friends*, en acteur David Arquette. Ze gaat met haar uit eten, neemt haar mee uit shoppen of ze gaan samen naar een basketbalwedstrijd van de Lakers. ‘Jennifer houdt van “Cocolicious” (dat is de bijnaam voor haar peetdochter) als ware het haar eigen dochter,’ voegt haar vriendin toe.

In de loop der jaren heeft de modernste beroemdheid van Amerika een ware strijd gemaakt van haar ongewenste kinderloosheid, een waar ze steeds meer achter is gaan staan en waarmee ze een feministische kijk op het moederschap uitdraagt: ‘We leven in een maatschappij die een bepaalde boodschap uitdraagt naar vrouwen: op die leeftijd moet je getrouwd zijn, op die leeftijd moet je kinderen hebben,’ legt ze uit aan het tijdschrift *Elle* in december 2018. ‘Het is een sprookje. Het is een patroon waar we langzaamaan uit proberen te komen.’ In dit interview met Molly McNearney, een van haar beste vriendinnen, tevens producente, schrijfster en vrouw van talkshowgastheer Jimmy Kimmel, zet Jennifer zich af tegen de norm⁷: ‘Van vrouwen wordt verwacht dat ze moeder worden, en worden ze dat niet, dan worden ze beschouwd als een object met een gebrek. Mijn bestaansreden op deze planeet is misschien wel níét om me voort te planten. Misschien heb ik andere dingen te doen?’

In de veertien jaar die volgen op mijn interview met Jennifer Aniston, volg ik haar carrière, ontmoet ik haar familie en vriendenkring en verzamel ik hun

ontboezemingen: vertrouwelijke mededelingen over haar kindertijd, over haar diepgaande visie op vriendschap en over haar manier om ondanks tegenslag leering te trekken uit een leven dat haar niet altijd is komen aanwaaien. ‘Toen ik eind dertig, begin veertig was, heb ik echt moeilijke dingen meegemaakt. Maar als ik daar niet doorheen was gegaan, dan zou ik nu niet geworden zijn wie ik moest zijn,’ vertelde ze aan journaliste Danielle Pergament⁸ toen ze bij haar thuis was. ‘Daarom voel ik me zo dankbaar voor al die stomme dingen.’

De jaren waar Jennifer het over heeft, staan inderdaad bol van uitdagingen: twee scheidingen, sterfgevallen, familieconflicten en matig succes in de filmwereld, waar we later in dit boek op zullen terugkomen.

Maar om te begrijpen hoe Jennifer erin geslaagd is die uitdagingen om te zetten in een proces van persoonlijke groei, moeten we terug naar haar kindertijd, naar de relatie met haar ouders, naar het mollige kleine meisje dat ze toen was en dat werd uitgelachen.

De eerste jaren van haar leven werden gekenmerkt door obstakels, waardoor ze een muur heeft opgetrokken die misschien haar huidige status als single kan verklaren: ‘Ik ben opgegroeid in een onstabiel gezin waarin ik me niet veilig voelde,’ heeft ze haar vriendin Sandra Bullock toevertrouwd,⁹ en later zei ze tegen een journalist van de zender *Extra*: ‘Ik ben er dankbaar voor dat mijn moeder me met haar gedrag heeft laten zien hoe het niet moet.’

Met betrekking tot mijn eigen interview met de ster denk ik terug aan één betekenisvolle uitspraak: ‘Ik denk dat de enige wezens die me nooit verraden hebben, die onvoorwaardelijk van me houden, mijn honden zijn. Ik heb hen echt nodig om in balans te zijn.’

In tegenstelling tot wat je zou verwachten, heeft Jennifer het hier niet over Brad Pitt, want – zo begreep ik later – al voordat Angelina in beeld kwam, begon hun huwelijk barsten te vertonen. En Jennifer had andere conflicten op te lossen, onder meer met haar ouders.